

Απόφαση **368 / 2019** (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 368/2019

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αβροκόμη Θούα, Γεώργιο Αποστολάκη, Θεόδωρο Κανελλόπουλο - Εισηγητή και Κυριάκο Οικονόμου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 22 Οκτωβρίου 2018, με την παρουσία και της γραμματέως Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσιόντων: 1) Π. Τ. του Α., 2) Π. Τ. του Α. και 3) Δ. Μ. του Θ., κατοίκων Εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Αργύριο Αργυριάδη, με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ.

Της αναιρεσίβλητης: ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία "... Ανώνυμη Τραπεζική Εταιρία", που εδρεύει στην ..., διατηρεί νομίμως υποκατάστημα στην ..., εκπροσωπείται νόμιμα και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο. Της προσθέτως υπέρ της αναιρεσίβλητης παρεμβαίνουσας: ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "... και το διακριτικό τίτλο "..., η οποία εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, ως νόμιμης διαχειρίστριας εταιρίας της ειδικής διαδόχου της υπέρ ης η αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση. Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ευστράτιο Ευστρατιάδη, με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 5-8-2015 ανακοπή των ήδη αναιρεσιόντων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2092/2016 του ίδιου Δικαστηρίου και 1115/2017 του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιόντες με την από 2-10-2017 αίτησή τους. Η προσθέτως παρεμβαίνουσα με την από 9-7-2018 αυτοτελή πρόσθετη παρέμβασή της ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, ζήτησε όσα αναφέρονται σε αυτήν.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, παραστάθηκαν οι αναιρεσιόντες και η προσθέτως παρεμβαίνουσα, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη διάταξη του άρθρου 80 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι τρίτος μπορεί να ασκήσει σε εκκρεμή μεταξύ άλλων δίκη πρόσθετη παρέμβαση για την υποστήριξη κάποιου διαδικού, μέχρι να εκδοθεί αμετάκλητη απόφαση, συνεπώς για πρώτη φορά και ενώπιον του Αρείου Πάγου, περιοριζόμενος σε μόνη την υποστήριξη ή αντίκρουση των λόγων της αναίρεσης, εφόσον έχει έννομο συμφέρον. Εξάλλου, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 81 παρ. 1 και 215 παρ. 1 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι η πρόσθετη παρέμβαση ασκείται σύμφωνα με τις διατάξεις που

ισχύουν για την αγωγή, δηλαδή με κατάθεση του δικογράφου στη γραμματεία του δικαστηρίου, στο οποίο απευθύνεται, που είναι αναγκαίο στοιχείο της προδικασίας και ολοκληρώνεται με την κοινοποίηση αυτής στους διαδίκους, η οποία στην περίπτωση που ασκείται για πρώτη φορά στον Άρειο Πάγο, πρέπει, να γίνεται, σύμφωνα με το άρθρο 568 παρ. 4 ΚΠολΔ, σε όλους τους μέχρι της ασκήσεως της διαδίκους, τουλάχιστον εξήντα ημέρες πριν από τη δικάσιμο, αν όλοι οι διάδικοι που καλούνται διαμένουν στην Ελλάδα (ΑΠ 1736/2017). Έννομο συμφέρον για την άσκηση της πρόσθετης παρέμβασης υφίσταται, όταν με την πρόσθετη παρέμβαση μπορεί να προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποτραπεί η δημιουργία σε βάρος του νομικής υποχρέωσης, που είτε απειλούνται από τη δεσμευτικότητα και την εκτελεστότητα της αποφάσεως που θα εκδοθεί είτε υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις αντανάκλαστικές συνέπειές της, ως τρίτος δε, κατά την έννοια της ίδιας διατάξεως του άρθρου 80 ΚΠολΔ, νοείται εκείνος ο οποίος δεν είχε προσλάβει την ιδιότητα του διαδίκου με οποιοδήποτε τρόπο στην αρχική δίκη ή σε στάδιο προηγούμενης δίκης επί της υποθέσεως (ΑΠ 1329/2017, ΑΠ 611/2013, ΑΠ 1171/2012). Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 83 ΚΠολΔ, αν η ισχύς της απόφασης στην κύρια δίκη εκτείνεται και στις έννομες σχέσεις εκείνου που άσκησε πρόσθετη παρέμβαση προς τον αντίδικό του, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 76 μέχρι 78. Από τη διάταξη αυτή συνάγεται ότι αποφασιστικό κριτήριο για το χαρακτηρισμό της πρόσθετης παρέμβασης ως αυτοτελούς είναι η επέκταση της ισχύος της απόφασης, δηλαδή των υποκειμενικών ορίων του δεδικασμένου, της εκτελεστότητας και της διαπλαστικής ενέργειας αυτής στις έννομες σχέσεις του τρίτου προς τον αντίδικό του. Το δικονομικό δικαίωμα της άσκησης αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης παρέχεται όχι λόγω της πιθανής εκδήλωσης δυσμενών ενεργειών της απόφασης σε βάρος τρίτου, αλλά λόγω της δεσμευτικότητας αυτών που θα κριθούν στην ήδη εκκρεμή δίκη, όσον αφορά στις σχέσεις του παρεμβαίνοντος προς τον αντίδικό του, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα άλλης διαδικασίας. Με την άσκηση της αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης ο παρεμβαίνων, χωρίς να εισάγει στη δίκη μια νέα έννομη σχέση, αντιδικεί για την ήδη εκκρεμή έννομη σχέση, η διάγνωση της οποίας επισύρει την επέκταση της ισχύος της απόφασης. Η ασκούμενη κατά το άρθρο 83 ΚΠολΔ αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση δημιουργεί περιορισμένου περιεχομένου επιγενόμενη αναγκαία ομοδικία του παρεμβαίνοντος με το διάδικο υπέρ του οποίου η παρέμβαση, στο μέτρο που ο παρεμβαίνων θεωρείται κατά πλάσμα δικαίου ως αναγκαίος ομόδικος με τις παρεχόμενες δικονομικές εξουσίες αυτού, χωρίς όμως να έχει στη διάθεσή του διαδικαστικές ευχέρειες που προσιδιάζουν αποκλειστικά στο πρόσωπο του κυρίου διαδίκου (ΑΠ 1485/2006, ΑΠ 91/2005). Ως αυτοτελής πρόσθετη παρέμβαση πρέπει να θεωρηθεί και εκείνη, την οποία ασκεί αυτός που έγινε διάδοχος του διαδίκου όσο διαρκούσε η δίκη ή μετά το πέρας αυτής (άρθρο 225 παρ. 2 ΚΠολΔ), αφού το δεδικασμένο από τη δίκη ισχύει υπέρ και κατά αυτού κατά το άρθρο 325 αριθ. 2 ΚΠολΔ (ΑΠ 1564/2017, ΑΠ 1731/2011). Περαιτέρω, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 1 περ. γ του ν. 4354/2015 "Διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων....", "Τα δικαιώματα που απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες λόγω πώλησης απαιτήσεις δύνανται να

ασκούνται μόνο μέσω των εταιριών διαχείρισης της παρούσας παραγράφου. Οι μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις από δάνεια και πιστώσεις λογίζονται ως τραπεζικές και μετά τη μεταβίβασή τους. οι εταιρίες διαχείρισης απαιτήσεων ευθύνονται για όλες τις υποχρεώσεις απέναντι στο Δημόσιο και σε τρίτους, οι οποίες βαρύνουν τις εταιρίες απόκτησης απαιτήσεων και απορρέουν από τις μεταβιβαζόμενες απαιτήσεις". Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του άνω νόμου 4354/2015, "Οι Εταιρίες Διαχείρισης νομιμοποιούνται, ως μη δικαιούχοι διάδικοι, να ασκήσουν κάθε ένδικο βοήθημα και να προβαίνουν σε κάθε άλλη δικαστική ενέργεια για την είσπραξη των υπό διαχείριση απαιτήσεων, καθώς και να κινούν, παρίστανται ή συμμετέχουν σε προπρωχευτικές διαδικασίες εξυγίανσης, πτωχευτικές διαδικασίες αφερεγγυότητας, διαδικασίες διευθέτησης οφειλών και ειδικής διαχείρισης των άρθρων 61 επ. του ν. 4307/2014 (Α' 246). Εφόσον οι Εταιρίες συμμετέχουν σε οποιαδήποτε δίκη με την ιδιότητα του μη δικαιούχου διαδίκου το δεδικασμένο της απόφασης καταλαμβάνει και τον δικαιούχο της απαίτησης". Τέλος, από το συνδυασμό των διατάξεων του άρθρου 576 παρ. 2 και 3 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι σε περίπτωση αναγκαστικής ομοδικίας στη δίκη επί της αιτήσεως αναιρέσεως, αν κάποιος από τους αναγκαίους ομοδίκους δεν εκπροσωπηθεί από πληρεξούσιο δικηγόρο, πλην, όμως, έχει κλητευτεί νομίμως είτε από τον αντίδικό του, είτε από αναγκαίο ομόδικο, τότε η συζήτηση χωρεί νομίμως και ως προς τον απολειπόμενο αυτόν αναγκαίο ομόδικο (ΑΠ 756/2017, ΑΠ 681/2016), αφού, αν και δεν παραστάθηκε, θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από τον αναγκαίο ομόδικό του. Στην προκείμενη περίπτωση, η εδρεύουσα στην ... ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία "...", και το διακριτικό τίτλο "...", με ιδιαίτερο δικόγραφο, που κατατέθηκε στη γραμματεία του Αρείου Πάγου στις 20-8-2018 και επιδόθηκε νομίμως και εμπροθέσμως, κατά σύντμηση της προθεσμίας, στους αναιρεσιόντες και την αναιρεσίβλητη (βλ. τις προσκομιζόμενες και επικαλούμενες από την παρεμβαίνουσα υπ' αριθμ. ...6B', ...8B', ...3B' και ...9B'/28-8-2018 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Θεσσαλονίκης Δ. Π.), άσκησε το πρώτον ενώπιον του Αρείου Πάγου, πρόσθετη παρέμβαση υπέρ της αναιρεσίβλητης ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "... ΑΝΩΝΥΜΗ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ", επικαλούμενη ως έννομο συμφέρον της το γεγονός ότι είναι νόμιμη διαχειρίστρια της αλλοδαπής εταιρείας με την επωνυμία "... S.A.", ειδικής διαδόχου της αναιρεσίβλητης τραπεζικής εταιρείας, υπέρ και κατά της οποίας ισχύει το δεδικασμένο από την παρούσα δίκη (άρθρ. 325 ΚΠολΔ). Ειδικότερα, όπως από τα έγγραφα της δικογραφίας προκύπτει, η προσθέτως παρεμβαίνουσα εταιρεία, η οποία έχει νόμιμα αδειοδοτηθεί και ελέγχεται από την Τράπεζα της Ελλάδος ως εταιρεία διαχείρισης απαιτήσεων σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 4354/2015, όπως αυτός ισχύει (απόφαση 225/12-4-2017 της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων, ΦΕΚ Β'/1391/24-4-2017), είναι διαχειρίστρια απαιτήσεων της αναιρεσίβλητης τραπεζικής εταιρείας από χορηγήσεις δανείων και πιστώσεων προς οφειλότες, που οι οφειλές τους έχουν καταστεί ληξιπρόθεσμες και έχουν καταγγελλεί από την αναιρεσίβλητη, η οποία, στο πλαίσιο τιτλοποίησης αξιώσεων, δυνάμει της από 30-6-2017 συμβάσεως πώλησης και εκχώρησης απαιτήσεων και της με ίδια ημερομηνία διορθωτικής πράξης αυτής, αντίγραφα των οποίων έχουν

νομίμως καταχωρηθεί στο Δημόσιο Βιβλίο του Ν. 2844/2000 και ειδικότερα στο Ενεχυροφυλακείο ... υπ' αριθ. Πρωτοκόλλου ...4/2017 και ...9/2017, αντιστοίχως, έχει μεταβιβάσει τις απαιτήσεις αυτές στην αλλοδαπή εταιρεία με την επωνυμία "... S.A", ανώνυμη εταιρεία ειδικού σκοπού [που έχει νομίμως συσταθεί και λειτουργεί συμφώνως προς τους Νόμους του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου και τον Λουξεμβουργιανό Νόμο της 22ας Μαρτίου 2004 περί τιτλοποιήσεων (Λουξεμβουργιανός Νόμος περί τιτλοποιήσεων) και έχει καταχωρισθεί στο Λουξεμβουργιανό Εμπορικό και Εταιρικό Μητρώο υπ' αριθμό B214339], η οποία, ακολούθως, ανέθεσε την διαχείριση των ως άνω απαιτήσεων από δάνεια και πιστώσεις στην παρεμβαίνουσα ανώνυμη εταιρεία, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 14 του Ν. 3156/2003, δυνάμει της από 30-7-2017 σύμβασης ανάθεσης διαχείρισης απαιτήσεων, αντίγραφο της οποίας έχει νομίμως καταχωρισθεί στο Δημόσιο Βιβλίο του Ν. 2844/2000 κατά τις διατάξεις του άρθρου 10 παρ. 16 του Ν. 3156/2003 και ειδικότερα στο Ενεχυροφυλακείο ... υπ' αριθ. Πρωτοκόλλου15/2017. Στις ως άνω μεταβιβασθείσες απαιτήσεις περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, και οι απαιτήσεις της αναιρεσίβλητης - υπέρ ης η πρόσθετη παρέμβαση Τράπεζας, που απορρέουν από την υπ' αριθμ.5/2-2-2006 σύμβαση πίστωσης με ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό, την οποία αυτή κατήρτισε με την ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "...", που έχει κηρυχθεί σε κατάσταση πτώχευσης, δυνάμει της υπ' αριθμ. 3619/2015 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, και της οποίας την τήρηση των όρων εγγυήθηκαν οι αναιρεσιόντες - καθών η πρόσθετη παρέμβαση, κατά των οποίων, δυνάμει της ανωτέρω σύμβασης, εκδόθηκε η υπ' αριθμ. ...946/2015 διαταγή πληρωμής του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που προσβλήθηκε με την ένδικη ανακοπή των αναιρεσιόντων. Επομένως, η ως άνω πρόσθετη παρέμβαση, η οποία, σύμφωνα και με τις προαναφερόμενες σκέψεις, έχει σαφώς χαρακτήρα αυτοτελούς πρόσθετης παρέμβασης, είναι παραδεκτή και νόμιμη κατ' άρθρο 80 και 83 ΚΠοΔ, με αποτέλεσμα μεταξύ της κυρίας διαδίκου αναιρεσίβλητης και της προσθέτως υπέρ αυτής παρεμβαίνουσας να δημιουργηθεί σχέση επιγενόμενης αναγκαίας ομοδικίας, και πρέπει, ως εκ τούτου, αυτή να συνεκδικαστεί με την αίτηση αναίρεσης (άρθρα 246 και 573 Κ.Πολ.Δ). Όπως προκύπτει από την προσκομιζόμενη από τους αναιρεσιόντες υπ' αριθμ.2Δ/27-2-2018 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή στο Εφετείο Αθηνών Κ. Κ., αντίγραφο της υπό κρίση αίτησης με την κάτω από αυτή πράξη προσδιορισμού της παρούσας δικασίμου (22-10-2018) και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο αυτή έχει επιδοθεί, με επιμέλεια των αναιρεσιόντων που επισπεύδουν την συζήτηση, νομίμως και εμπροθέσμως στην αναιρεσίβλητη εταιρεία (άρθρο 568 παρ. 2, 3 και 4 Κ.Πολ.Δ.). Επομένως, κατ' εφαρμογή των όσων εκτέθηκαν παραπάνω, εφόσον η τελευταία, αναιρεσίβλητη - υπερής η πρόσθετη παρέμβαση, δεν εμφανίσθηκε και δεν εκπροσωπήθηκε με οποιονδήποτε νόμιμο τρόπο κατά την εκφώνηση της υποθέσεως, θεωρείται ότι αντιπροσωπεύεται από την αναγκαία ομόδικό της αυτοτελώς προσθέτως παρεμβαίνουσα και η συζήτηση θα χωρήσει ως εάν ήταν και αυτή παρούσα.

Κατά την παρ. 2 του άρθρου 626 ΚΠολΔ, όπως ίσχυε πριν την αντικατάστασή του

με το ν. 4335/2015, το δικόγραφο της αίτησης για έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να περιέχει: α) όσα ορίζουν τα άρθρα 118 και 117 και το άρθρο 119 παρ.1 του κώδικα αυτού, β) αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής και γ) την απαίτηση και το ακριβές ποσό των χρημάτων ή των χρεογράφων, με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους των οποίων ζητείται η καταβολή, κατά δε την παρ.3 του ίδιου άρθρου στην αίτηση του δικαιούχου για την έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της. Από τις διατάξεις αυτές, που δεν περιλαμβάνουν παραπομπή στο άρθρο 216 παρ.1 περ.α ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 623 του ίδιου κώδικα, σύμφωνα με την οποία μπορεί κατά την ειδική διαδικασία των άρθρ. 624 έως 634 να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο, προκύπτει ότι στο δικόγραφο της αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής δεν απαιτείται να παρατίθεται, για τον προσδιορισμό της χρηματικής απαίτησης για την οποία ζητείται η έκδοσή της, ούτως, ώστε να πληρούνται ο αντίστοιχος νόμιμος όρος, το σύνολο των γενεσιουργών της απαίτησης περιστατικών αλλά αρκεί η παράθεση πραγματικών περιστατικών που εξατομικεύουν την απαίτηση υπό την έποψη αντικειμένου, είδους και τρόπου γένεσης της και που δικαιολογούν συμπέρασμα αντίστοιχης συγκεκριμένης οφειλής εκείνου κατά του οποίου απευθύνεται η αίτηση έναντι του αιτούντος (ΑΠ 330/2012, ΑΠ 15/2007) και, περαιτέρω, απαιτείται να επισυνάπτονται στην αίτηση τα έγγραφα εκείνα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της. Εξάλλου, διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, εφόσον αποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση ανοίγματος του αλληλόχρεου λογαριασμού, η κίνησή του, το κλείσιμο και το κατάλοιπο αυτού. Η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πίστωσης, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τελευταίας είναι έγκυρη ως δικονομική σύμβαση. Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου. Στην αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, μεταξύ της αιτούσας πιστώτριας τράπεζας και του καθού η αίτηση πιστούχου, αρκεί να αναφέρεται, ότι μεταξύ των διαδίκων συμφωνήθηκε, ότι το ποσό αυτό θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της αιτούσας και ότι ο σχετικός λογαριασμός έκλεισε με ορισμένο υπόλοιπο υπέρ αυτής, το οποίο αποδεικνύεται από το πλήρες απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της, στο οποίο εμφανίζεται η όλη κίνηση του λογαριασμού, από την υπογραφή της σύμβασης πίστωσης μέχρι το κλείσιμό της (ΑΠ 1071/2017), χωρίς να είναι απαραίτητο να αναφέρονται και τα επιμέρους κονδύλια πιστώσεων και χρεώσεων, και ειδικότερα να προσδιορίζεται το επιτόκιο που εφαρμόστηκε για τον υπολογισμό των τόκων, αφού τα κονδύλια αυτά περιλαμβάνονται στο επισυναπτόμενο απόσπασμα, από το οποίο, κατά τη συμφωνία των διαδίκων, αποδεικνύεται η απαίτηση της τράπεζας

(ΑΠ 370/2012, ΑΠ 1391/2011, ΑΠ 1094/2006), η απαίτηση δε είναι εκκαθαρισμένη και όταν μπορεί να καθορισθεί κατά ποσό με απλό αριθμητικό υπολογισμό ή σύμφωνα με τα περιλαμβανόμενα στον τίτλο στοιχεία, όπως είναι ο υπολογισμός των τόκων, των οποίων η έναρξη και το ποσοστό ορίζεται από τον τίτλο ή από το νόμο (ΑΠ 1349/2013, ΑΠ 1094/2006). Στην προκείμενη περίπτωση, με τους πρώτο, δεύτερο και έκτο λόγους της ανακοπής προβάλλεται αοριστία της αίτησης για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, η οποία εκδόθηκε με βάση έγκυρη ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα θα αποδεικνύεται από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας, και, συνακόλουθα, ακυρότητα της ένδικης διαταγής πληρωμής, λόγω μη αναφοράς στην αίτηση αυτή του επιτοκίου υπολογισμού των τόκων που ήταν κυμαινόμενο. Το Εφετείο απέρριψε τους ανωτέρω λόγους ως μη νόμιμους, με την αιτιολογία ότι "για το, κατ άρθρο 626 παρ. 2 ΚΠολΔ, παραδεκτό της αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής επί οφειλής που προέκυψε από λογαριασμό που τηρήθηκε στα πλαίσια σύμβασης αλληλόχρεου λογαριασμού, ο οποίος έκλεισε, όπως συμβαίνει στην κρινόμενη περίπτωση, αναγκαίο περιεχόμενο αυτής της αίτησης συνιστά η αναφορά της απαίτησης και το ακριβές ποσό των χρημάτων με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους, των οποίων ζητείται η καταβολή, και δεν απαιτείται να αναφέρεται και το επιτόκιο που εφαρμόστηκε από την τράπεζα για τον υπολογισμό των τόκων. Έτσι που έκρινε το Εφετείο και δεν ακύρωσε την ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής ως απαράδεκτη, λόγω αοριστίας της σχετικής αίτησης (τα αναγκαία στοιχεία της οποίας, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, δεν ταυτίζονται με αυτά της αντίστοιχης αγωγής) όχι παρά το νόμο δεν κήρυξε απαράδεκτο και συνεπώς δεν υπέπεσε στην από τον αρ. 14 του άρθρου 559 ΚΠολΔ αναιρετική πλημμέλεια, όπως κατά την αληθή νοηματική του έννοια με τον τρίτο λόγο της αίτησης αναιρέσης προβάλλουν οι αναιρεσιόντες, και, επομένως, ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος.

Από τις διατάξεις των άρθρων 361 και 874 ΑΚ, 112 ΕισΝΑΚ, 669 του Εμπορικού Νόμου, 47 και 64 έως 67 του ν.δ. της 17- 7/13-8-1923 "περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιριών" προκύπτει ότι η σύμβαση πίστωσης με ανοιχτό αλληλόχρεο λογαριασμό, παρέχει εκ του νόμου τη δυνατότητα στην πιστώτρια να κλείνει οριστικά το λογαριασμό, αν και όποτε το θελήσει, κοινοποιώντας ακολούθως στον πιστόχο επιταγή για την πληρωμή του τυχόν υπέρ εκείνης καταλοίπου του λογαριασμού (ΑΠ 1437/2014).

Συνεπώς, εφόσον ο ίδιος ο νόμος επιτρέπει στα μέρη του αλληλόχρεου λογαριασμού να τον καταγγείλουν μονομερώς και να τον κλείσουν οριστικά οποτεδήποτε, χωρίς οιαδήποτε άλλη προϋπόθεση, δεν είναι άκυρη και η τυχόν όμοια συμφωνία των μερών, η οποία δεν εμπίπτει έτσι στην ακυρότητα του αρθρ. 372 ΑΚ ως δήθεν συμφωνία ανάθεσης του προσδιορισμού της παροχής στη απόλυτη κρίση του ενός από τους συμβαλλομένους (ΑΠ 1689/2013, ΑΠ 1352/2011, ΑΠ 904/2011). Εξάλλου, με την 2501/31-10-2002 Πράξη του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος (ΦΕΚ Α'277/2002), η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 18 παρ. 5 του ν. 2076/1992 (όπως αυτό ίσχυε μέχρι την κατάργησή του με το άρθρο 92 παρ. 1 του ν. 3601/2007) και, συνεπώς, έχει

ισχύ ουσιαστικού νόμου, τροποποιήθηκαν και κωδικοποιήθηκαν οι διατάξεις που αφορούν την ενημέρωση των συναλλασσομένων με τα πιστωτικά ιδρύματα, που λειτουργούν στην Ελλάδα, για τους όρους που διέπουν τις συναλλαγές τους. Ειδικότερα στην παράγραφο Γ της ανωτέρω Πράξης ορίζονται και τα ακόλουθα: "4. ...α) Επίσης, τα πιστωτικά ιδρύματα οφείλουν, ανεξάρτητα από την υποβολή σχετικού αιτήματος, να παρέχουν αναλυτική ενημέρωση στους δανειζόμενους ως προς το ύψος των οφειλών τους (κεφάλαιο, τόκους και πάσης φύσεως επιβαρύνσεις) εντός 30 ημερών από την περιέλευσή τους σε υπερημερία, β) κατ' αναλογία με τα ισχύοντα για τους οφειλότες, τα πιστωτικά ιδρύματα ενημερώνουν κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων τους εγγυητές των δανείων και πιστώσεων για τις υποχρεώσεις που αναλαμβάνουν, Κατά την περιέλευση των οφειλετών σε υπερημερία η ενημέρωση των εγγυητών γίνεται σύμφωνα με την ως άνω παράγραφο 4α". Σύμφωνα με τις αμέσως ανωτέρω διατάξεις, τα πιστωτικά ιδρύματα οφείλουν να ενημερώνουν τους εγγυητές για το ύψος των οφειλών τους εντός 30 ημερών από την περιέλευση των δανειζόμενων σε υπερημερία. Ωστόσο, οι μεταγενέστερες και γενικότερες αυτές διατάξεις της ανωτέρω Πράξης του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος δεν τυγχάνουν εφαρμογής επί αλληλόχρεου λογαριασμού, καθόσον υπερισχύουν αυτών οι προγενέστερες μεν αλλά ειδικότερες ως άνω διατάξεις των άρθρων 112 του Εισ. Ν.ΑΚ και 47 του Ν.Δ. 17-7-/13.8.1923, που επιτρέπουν στην πιστώτρια να κλείνει οποτεδήποτε και χωρίς άλλη προϋπόθεση τον αλληλόχρεο λογαριασμό (πρβλ. ΑΠ 1689/2013). Κατά συνέπεια, η πιστώτρια τράπεζα έγκυρα προβαίνει στο κλείσιμο του λογαριασμού και στην καταγγελία της σύμβασης, έστω και χωρίς την προβλεπόμενη από τις ανωτέρω διατάξεις ενημέρωση του πιστούχου και του εγγυητή. Επομένως, ο τέταρτος λόγος της ανακοπής, με τον οποίο οι ανακόπτοντες ζητούν την ακύρωση της Διαταγής Πληρωμής, καθόσον στηρίζεται σε άκαιρο και έκνομο κλείσιμο του λογαριασμού, αφού δεν προηγήθηκε ενημέρωσή τους για την υπερημερία της πρωτοφειλέδισ εταιρείας σύμφωνα με την ανωτέρω ΠΔΤΕ 2501/2002, είναι μη νόμιμος και, ως εκ τούτου, το εφετείο, το οποίο με την προσβαλλόμενη απόφαση του απέρριψε αυτόν ως κατ' ουσίαν αβάσιμο, ορθώς κατά το αποτέλεσμα έκρινε έστω και με την ως άνω διαφορετική αιτιολογία. Κατά συνέπεια, (άρθρο 578 Κ.Πολ.Δ.), ο πέμπτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο οι αναιρεσιόντες αποδίδουν στην προσβαλλόμενη απόφαση τις από το άρθρο 559 αριθ.1 και 19 Κ.Πολ.Δ. πλημμέλειες, και συγκεκριμένα ότι απορρίπτοντας τον πιο πάνω ισχυρισμό τους παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου τις ανωτέρω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις της ΠΔΤΕ 2501/2002, είναι αβάσιμος.

Σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 1 του Ν. 128/1975 "επιβάλλεται από το έτος 1976 εισφορά, βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανομένης και της Τραπεζής της Ελλάδος, υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού, ανερχομένη εις ποσοστόν ένα (1) επί τοις χιλίοις ετησίως επί του ετησίου ύψους εντός εκάστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των χορηγούμενων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανόμενων και των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών σύμβασεως, ως αυτή ετροποποιήθη και

συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθεισών εισφορών". Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 174 ΑΚ, δικαιοπραξία που αντιβαίνει σε απαγορευτική διάταξη του νόμου, αν δεν συνάγεται κάτι άλλο, είναι άκυρη. Τέτοια δικαιοπραξία είναι αυτή που συνάπτεται κατά παράβαση απαγορευτικού κανόνα δικαίου, όταν δηλαδή ο ίδιος ο κανόνας δικαίου θεσπίζει ως έννομη συνέπεια την ακυρότητα ή όταν θεσπίζεται απαγόρευση με ταυτόχρονη αποδοκιμασία του περιεχομένου της δικαιοπραξίας, κατά τον σκοπό του νόμου, ο οποίος (σκοπός) πληρούται με την ακυρότητα ως έννομη συνέπεια της απαγορεύσεως. Όμως, από τη γραμματική διατύπωση της πιο πάνω διάταξης του άρθρου 1 παρ. 3 του Ν. 128/1975, δεν προκύπτει η θέσπιση απαγορευτικού, με την παραπάνω έννοια, κανόνα δικαίου, αφού ο νόμος ορίζει την επιβολή της εισφοράς και το υπόχρεο να την καταβάλει πρόσωπο, χωρίς όμως να ορίζει ούτε την υποχρεωτική μετακύλιση του ούτε όμως και την απαγόρευση μετακύλισής του. Ο χαρακτήρας, άλλωστε, της εισφοράς αυτής, ως είδος δημοσιονομικής επιβαρύνσεως, αρχικά για συγκεκριμένο σκοπό (επιδότηση δανείων προς εξαγωγικές επιχειρήσεις) και μετά την τροποποίηση που επέφερε ο ν. 2065/1992, ως, από οικονομική άποψη, γενικό έσοδο του Δημοσίου, δικαιολογεί την αναζήτηση της σημασίας της λέξεως "βαρύνουσα" στη φορολογική νομοθεσία, όπως αυτή προκύπτει από τη χρήση της εν λόγω λέξεως σε νόμους που θεσπίζουν φόρους ή εισφορές. Αλλά ούτε και αντικειμενικά, από το ρυθμιστικό σκοπό του νόμου, προκύπτει βάση αποδοκιμασίας της συμβατικής μετακύλισης της εν λόγω εισφοράς, αφού σκοπός του νόμου παραμένει η έμμεση ενίσχυση, μέσω της εισφοράς αυτής, της επιδοτήσεως των επιτοκίων συγκεκριμένων δανείων επ' ωφελεία της εθνικής οικονομίας, χωρίς να προκύπτει ότι το πρόσωπο που πρέπει να επιβαρυνθεί τελικά είναι τα πιστωτικά ιδρύματα. Εξάλλου, από μακρού χρόνου τα τραπεζικά επιτόκια διαμορφώνονται ελευθέρως (ΑΠ 756/2015, ΑΠ 2037/2014), οπότε υπό το καθεστώς αυτό η θέσπιση απαγορεύσεως μετακύλισης της άνω εισφοράς από τα τραπεζικά ιδρύματα στους πιστούχους δεν είναι εφικτή και από τη φύση του πράγματος. Και τούτο γιατί, στο μέτρο που οι Τράπεζες μπορούν ελεύθερα να καθορίζουν τα επιτόκια των χορηγήσεων, θα μπορούν και να υπολογίσουν το ποσοστό της εισφοράς του Ν. 128/1975 στο ύψος του επιτοκίου που προσφέρουν, χωρίς ειδική αναφορά της εισφοράς αυτής στη σύμβαση. Τότε όμως η απαγόρευση, αν γινόταν δεκτό ότι έχει απαγορευτικό χαρακτήρα η διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του Ν. 128/1975, θα εξαρτιόταν από το εάν θα αναφερόταν ή όχι στη σύμβαση ο τρόπος υπολογισμού του επιτοκίου και, συνεπώς, η εν λόγω εισφορά. Αλλά και εάν η μετακύλιση της εν λόγω εισφοράς έχει, εν όψει και της διατάξεως του άρθρου 293 ΑΚ, ως συνέπεια την κατά το ποσοστό της εισφοράς αύξηση του συμβατικά καθοριζομένου επιτοκίου πέραν του προβλεπομένου ανώτατου ορίου, και τότε η απαγόρευση δεν θα προέκυπτε από τον Ν. 128/1975, αλλά από τη διάταξη που θα όριζε ανώτατο όριο τραπεζικού επιτοκίου. Συμπερασματικά, εν όψει των προαναφερθέντων, προκύπτει ότι από το Ν. 128/1975 δεν απαγορεύεται η συμβατική μετακύλιση της εισφοράς που θεσπίζεται με το νόμο αυτό. Η ρυθμιστική ισχύς του ως άνω νόμου εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου έναντι του Δημοσίου προσώπου στο πλαίσιο της εννόμου σχέσεως που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και αφορά, επομένως, αποκλειστικά

στην κάθετη σχέση μεταξύ κράτους και πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι στην οριζόντια τοιαύτη μεταξύ πιστωτικών ιδρυμάτων και πιστούχων - δανειοληπτών. Η μετακύλιση της εισφοράς στους τελευταίους επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφόσον δεν απαγορεύεται από άλλη διάταξη, ως τέτοιας νοουμένης της θεσπίσεως ανωτέρου ορίου επιτοκίου, το οποίο θα υπερέβαινε η εισφορά αυτή και μόνο αν δεν υπήρχε αντίθετη ρύθμιση. Επομένως, ο υπολογισμός του ποσοστού της εισφοράς του Ν. 128/1975 για τον καθορισμό του επιτοκίου συμβάσεως πιστώσεως, με έμμεσο αποτέλεσμα τη συμβατική μετακύλιση της εισφοράς αυτής στον πιστούχο, είναι νόμιμη, γιατί δεν αντίκειται στη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 3 του Ν. 128/1975, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα δικαίου κατ' άρθρο 174 του ΑΚ, ούτε σε άλλον απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε στο πλαίσιο του ελευθέρου καθορισμού των τραπεζικών επιτοκίων (βλ. ΑΠ 917/2011). Άλλωστε, η επίρριψη της σχετικής επιβάρυνσης στο δανειολήπτη αποτέλεσε από την ισχύ του ν.128/1975, συναλλακτική πρακτική των τραπεζών στην παγίωση της οποίας, συντέλεσαν: α) Το ότι τα μεταγενέστερα νομοθετήματα, που τροποποίησαν τον ως άνω νόμο, ανέφεραν γενικά, ότι η εισφορά βαρύνει τη συναλλαγή (δάνεια-πιστώσεις). Με τη διάταξη δε του άρθρου 22 του ν. 2515/1997 καθορίστηκε ρητά, ότι για τα δάνεια από πιστωτικά ή χρηματοδοτικά ιδρύματα του εξωτερικού, υπόχρεος για την απόδοση της εισφοράς είναι ο δανειολήπτης, εξαλείφοντας έτσι το συγκριτικό μειονέκτημα που είχε διαμορφωθεί σε βάρος του δανεισμού από το εσωτερικό, τερματίζοντας την απώλεια εσόδων υπέρ του κοινού λογαριασμού και αποκαθιστώντας ίσους όρους ανταγωνισμού μεταξύ δανεισμού από το εσωτερικό και το εξωτερικό. β) Το ότι το ύψος του συντελεστή καθόλο το χρονικό διάστημα από την καθιέρωση της εν λόγω εισφοράς κλιμακώθηκε ποσοστιαία, κατά τρόπο που αποσκοπεί στην ελάφρυνση ή και απαλλαγή ορισμένων κατηγοριών δανειοληπτών, όπως με το άρθρο 8 ν. 2459/1997 απαλλάσσονται της εισφοράς οι δανειοδοτήσεις προς φυσικά και νομικά πρόσωπα, κοινοπραξίες και κοινωνίες αστικού δικαίου που κατοικούν ή έχουν έδρα σε νησιά με πληθυσμό κάτω από 3100 κατοίκους και το άρθρο 19 παρ. 4β' του ν. 3152/2003 κατά το οποίο απαλλάσσονται της εισφοράς οι δανειοδοτήσεις, προς τις Ι.Μονές του Αγίου Όρους και οι δανειοδοτήσεις από την Τράπεζα Εμπορίου και Αναπτύξεως Εύξεινου Πόντου και από την Τράπεζα Ανάπτυξης του Συμβουλίου της Ευρώπης. Αν η εν λόγω εισφορά εβάρυνε τα πιστωτικά ιδρύματα δεν θα θεσπιζοταν οι παραπάνω εξαιρέσεις και γ) Η Τράπεζα της Ελλάδος, ήδη από την έναρξη εφαρμογής του ν.128/1975, ουδέποτε θεώρησε, ότι η εν λόγω εισφορά επιβαρύνει τα πιστωτικά ιδρύματα, ώστε να έχει ληφθεί υπόψη κατά το χρονικό διάστημα που ίσχυε ο διοικητικός καθορισμός από μέρους της, του περιθωρίου μεταξύ των επιτοκίων καταθέσεων - χορηγήσεων, δηλαδή μέχρι το 1993. Εξάλλου, και υπό το καθεστώς ελεύθερης διαμόρφωσης των επιτοκίων, η Τράπεζα της Ελλάδος επέβαλε την υποχρέωση για ξεχωριστή αναφορά της σχετικής επιβάρυνσης με αποφάσεις της (ΠΔ/ΤΕ 1969/1991 και 2501/2002). Η ΠΔ/ΤΕ 2501/2002, στο άρθρο 82 αυτής, επεκτείνει την υποχρέωση ενημέρωσης του πελάτη από την Τράπεζα και στην επιβολή "ειδικών εισφορών" και η εισφορά του ν.128/1975 είναι μια τέτοια ειδική εισφορά. Ωστόσο, η μετακύλιση

αυτή της ανωτέρω εισφοράς στον πιστούχο - δανειολήπτη, ενόψει και της ανωτέρω ΠΔΤΕ 2501/2002, μπορεί να ελεγχθεί μόνο από άποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο κεκαλυμμένο (ΑΠ 430/2005). Έτσι, σε περίπτωση που στη σύμβαση γίνεται, κατά τον καθορισμό του επιτοκίου, ειδική αναφορά για τη χρέωση του δανειολήπτη και με την εισφορά του ν. 128/1975, προσδιοριζόμενη σε ποσοστό επί τοις εκατό και αποτελούσα ουσιαστικά μέρος του επιτοκίου, οι απαιτήσεις διαφάνειας και ενημέρωσης έχουν ικανοποιηθεί και, κατά συνέπεια, η σχετική ρήτρα είναι έγκυρη. Στην προκείμενη περίπτωση, οι ανακόπτοντες - αναιρεσιόντες με τον πέμπτο λόγο της ανακοπής τους ζητούν την ακύρωση της διαταγής πληρωμής, διότι, με βάση όρο της ένδικης δανειακής σύμβασης, επιβαρύνθηκαν παρανόμως με εισφορά του ν. 128/1975, συνολικού ποσού 33.055,08 ευρώ, άλλως δε τη μεταρρύθμιση αυτής με μείωση του επιτασσόμενου ποσού κατά το ανωτέρω ποσό. Το Εφετείο απέρριψε τον ανωτέρω λόγο ανακοπής ως μη νόμιμο, με την αιτιολογία ότι η μετακύλιση της ανωτέρω εισφοράς ήταν νόμιμη, καθόσον στη συγκεκριμένη περίπτωση τηρήθηκε για τη μετακύλιση αυτή και η αρχή της διαφάνειας, αφού στην ανακοπή ρητά αναγράφεται ότι υπήρχε όρος στη σύμβαση περί προσαύξησης του επιτοκίου με την εισφορά του ν. 128/1975. Έτσι που έκρινε το Εφετείο δεν παραβίασε, αλλά ορθά, κατά τις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν, ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 και 3 του ν. 128/1975 και 22 του ν. 2515/1997. Επομένως, ο από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ σχετικός δεύτερος λόγος αναιρέσεως, κατά το πρώτο σκέλος αυτού, είναι αβάσιμος. Κατά το άρθρο 632 ΚΠολΔ η ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής, η οποία αποτελεί ειδική μορφή της ανακοπής των άρθρων 583 επ. του ίδιου κώδικα και έχει ως αντικείμενο τον έλεγχο της κατά νόμο ορθότητας της έκδοσης της διαταγής πληρωμής, ασκείται όπως και η αγωγή και πρέπει στο δικόγραφο της να περιέχονται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο όλοι οι λόγοι κατά του κύρους της διαταγής πληρωμής (ΑΠ 245/2016, ΑΠ 1652/2014). Μόνο το περιεχόμενο της ανακοπής και εκείνο των τυχόν ασκηθέντων πρόσθετων λόγων της οριοθετεί το αντικείμενο της δίκης επί της ανακοπής και δεν επιτρέπεται συμπλήρωση ή μεταβολή της ιστορικής βάσης των λόγων της ανακοπής με τις προτάσεις ή την έφεση (ΑΠ 1/2017, ΑΠ 991/2007, ΑΠ 339/2006), βάσει δε της ισχύουσας και στη δίκη της ανακοπής αρχής της συζητήσεως, το δικαστήριο δεν δικαιούται να εξετάσει αυτεπαγγέλτως πλημμέλειες της διαταγής πληρωμής που δεν προτάθηκαν παραδεκτά με κύριο ή πρόσθετο λόγο ανακοπής (ΑΠ 370/2012). Με την ανακοπή από το ανωτέρω άρθρο ο ανακόπτων οφειλέτης μπορεί να επικαλεσθεί ως λόγους ακύρωσης της εις βάρος του διαταγής πληρωμής, είτε την έλλειψη των διαδικαστικών (τυπικών) προϋποθέσεων που απαιτούνται για την έκδοση διαταγής πληρωμής, είτε ενστάσεις κατά της απαίτησης, ήτοι τη βασιμότητα ή το ύψος αυτής (ΑΠ 1443/2017, ΑΠ 259/2002). Ωστόσο, το ενδεχόμενο προβολής ενστάσεων κατά της απαίτησεως, είτε καταχρηστικών (εφόσον τα σχετικά δικαιοκωλυτικά ή δικαιοφθόρα γεγονότα δεν προκύπτουν από τα υποβαλλόμενα στο δικαστή στοιχεία), είτε γνησίων, δεν αφορά την απαιτούμενη κατά την παράγραφο 1 του άνω άρθρου 624 βεβαιότητα της αξιώσεως και συνεπώς δεν

αναιρεί τη δυνατότητα εκδόσεως διαταγής πληρωμής, αφού την έκδοση αυτής δεν εμποδίζει οποιαδήποτε ένσταση που μπορεί να επικαλεσθεί ο οφειλέτης (ΑΠ 911/2005). Αν στην ανακοπή σωρεύονται περισσότεροι από ένας λόγοι, καθένας απ' αυτούς με διαφορετική πραγματική και νομική βάση συνιστά ιδιαίτερη ανακοπή, οπότε υπάρχει αντικειμενική σώρευση ανακοπών κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 218 παρ. 1 ΚΠολΔ (ΑΠ 1943/2017). Ειδικότερα, σε περίπτωση διαταγής πληρωμής για το κατάλοιπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, η οποία εκδόθηκε με βάση έγκυρη ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα θα αποδεικνύεται από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας, ο πιστούχος έχει δικαίωμα να αμφισβητήσει τα ειδικότερα κονδύλια που περιέχονται στα αποσπάσματα αυτά με την ανακοπή κατά το άρθρο 632 ΚΠολΔ, στην περίπτωση δε αυτή φέρει και το βάρος των σχετικών αντίθετων ισχυρισμών του, οι οποίοι πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, ώστε να καταστούν αντικείμενο απόδειξης (ΑΠ 1071/2017, ΑΠ 370/2012, ΑΠ 916/2002). Για το ορισμένο του λόγου της ανακοπής, που δεν έχει αρνητικό απλώς χαρακτήρα, αλλά χαρακτήρα ένστασης, δεν αρκεί η γενική αμφισβήτηση της ορθότητας του λογαριασμού και του ύψους της απαίτησης, αλλά θα πρέπει να προσδιορίζονται συγκεκριμένα κατ' ιδίαν κονδύλια του λογαριασμού (ΑΠ 2210/2013), δεδομένου ότι, κατά την αληθή έννοια της διατάξεως του άρθρου 633 παρ. 1 του ΚΠολΔ, αν ο λόγος της ανακοπής είναι βάσιμος κατά ένα μέρος ή αν με αυτόν βάλλεται βασιμώς μερικότερο κονδύλιο της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, αυτή δεν είναι άκυρη στο σύνολό της, αφού δεν συντρέχει νόμιμος λόγος για την ολική ακύρωσή της, αλλά μόνον κατά το μέρος κατά το οποίο ευδοκίμει η ανακοπή και κατά το οποίο πρέπει να μειωθεί η οφειλή του ανακόπτοντος (βλ. ΑΠ 1349/2013, ΑΠ 753/1995). Περαιτέρω, ο από το άρθρο 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης, ιδρύεται αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ως "πράγματα" νοούνται οι αυτοτελείς ισχυρισμοί που τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκούμενου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος. Έτσι, "πράγματα", κατά την έννοια της διατάξεως αυτής αποτελούν και οι λόγοι ανακοπής (ενστάσεις) κατά διαταγής πληρωμής (ΑΠ 1627/2014, ΑΠ 1627/2014, ΑΠ 1630/2008). Όμως, ο λόγος αυτός αναίρεσης δεν ιδρύεται, αν ο ισχυρισμός (λόγος ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής) είναι μη νόμιμος, αόριστος, απαράδεκτος ή αλυσιτελής, διότι το δικαστήριο δεν υποχρεούται να απαντήσει σ' αυτούς, αφού δεν ασκούν επίδραση στην έκβαση της δίκης (Ολ.ΑΠ 14/2004), καθώς και όταν το δικαστήριο της ουσίας έλαβε υπόψη τον ισχυρισμό και τον απέρριψε για οποιοδήποτε λόγο ουσιαστικό ή τυπικό (Ολ.ΑΠ 12/1991, ΑΠ 1323/2011). Στην προκείμενη περίπτωση, με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, κατά το δεύτερο σκέλος αυτού, οι αναιρεσείοντες, κατ' επίκληση παραβίασης από το άρθρο 559 αρ. 1 ΚΠολΔ, πράγματι όμως από τον αριθμό 8 του ίδιου άρθρου, αποδίδουν στο Εφετείο την αιτίαση, ότι παρά το νόμο δεν έλαβε υπόψη τον επικουρικά, με τον πέμπτο λόγο της ανακοπής τους, προβληθέντα ισχυρισμό τους, ότι η τράπεζα, μετά την προσαύξηση του επιτοκίου της χορηγηθείσας πίστωσης με

το ποσοστό της εισφοράς του ν. 128/1075 και τον γενόμενο με βάση και αυτή υπολογισμό των τόκων, προέβη παρανόμως σε κεφαλαιοποίηση και ανατοκισμό των αντίστοιχων της εισφοράς ποσών, καθόσον, όπως ισχυρίζονται, ανατοκισμός επιτρέπεται μόνον επί καθυστερούμενων τόκων και όχι φόρων, εισφορών ή άλλων προμηθειών, με αποτέλεσμα η ακυρότητα και το ανέφικτο του διαχωρισμού των ποσών του παράνομου ανατοκισμού να επηρεάζει την αποδεικτικότητα του συνόλου της απαίτησης, αφού καθίσταται αδύνατος ο προσδιορισμός του πραγματικού ποσού της οφειλής και αντίστοιχα της απαίτησης της τράπεζας, και να καθιστά άκυρη την ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής. Με αυτό το περιεχόμενο ο ανωτέρω λόγος ανακοπής είναι, κατά το μέρος αυτό, αόριστος, αφού οι ανακόπτοντες αμφισβητούν απλώς το ύψος της απαίτησης, χωρίς να προσβάλλουν κανένα συγκεκριμένο κονδύλιο του λογαριασμού και χωρίς να προσδιορίζουν είτε τα συγκεκριμένα ποσά, με τα οποία επιβαρύνθηκαν από τον, παράνομο κατά την άποψή τους, ανατοκισμό της εισφοράς του ν. 128/1975, ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους, είτε το νόμιμο ύψος της οφειλής τους, όπως αυτό θα ήταν αν δεν είχε λάβει χώρα ο εν λόγω ανατοκισμός, με αποτέλεσμα να μην είναι εφικτός ο λογιστικός έλεγχος του νόμιμου ύψους του επιδικασθέντος με τη διαταγή πληρωμής ποσού και η ακύρωση, σε περίπτωση που ο λόγος ήθελε κριθεί ουσιαστικά βάσιμος, της διαταγής πληρωμής κατά το αντίστοιχο μέρος. Κατά συνέπεια, ο ανωτέρω λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος, καθόσον τα επικληθέντα ως άνω περιστατικά δεν αποτελούν "πράγμα" υπό την εκτεθείσα έννοια του άρθρου 559 αριθ.8 ΚΠολΔ και, ως εκ τούτου, το Εφετείο που δεν έλαβε υπόψη τον εν λόγω επικουρικό ισχυρισμό των αναιρεσειόντων δεν υπέπεσε στην αποδιδόμενη ως άνω πλημμέλεια. Επομένως, ο περί του αντιθέτου ως άνω λόγος του αναιρετηρίου είναι αβάσιμος.

Με την ευρωπαϊκή Οδηγία 98/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 16-2-1998 "σχετικά με την τροποποίηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που διέπουν την καταναλωτική πίστη", το έτος θεωρείται ότι έχει 365 ημέρες. Ο κανόνας αυτός ενσωματώθηκε στην εθνική νομοθεσία με υπουργικές αποφάσεις και ειδικότερα την ΚΥΑ υπ' αρ. Ζ1-178/13.2.2001 των υπουργών Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Δικαιοσύνης και της υφυπουργού Ανάπτυξης (ΦΕΚ 255 Β/9.3.2001) και την ΥΑ υπ' αρ. Ζ1-798/25.6.2008 του υπουργού Ανάπτυξης (ΦΕΚ 1353 Β/11.7.2008), από τις οποίες η πρώτη δεν αφορά επαγγελματικά αλλά καταναλωτικά δάνεια και ειδικότερα τις συναλλαγές με πιστωτικές κάρτες, ενώ η δεύτερη, στην παρ.1 περ. στ'της οποίας ορίζεται ότι απαγορεύεται η αναγραφή σε δανειακές συμβάσεις όρου που προβλέπει υπολογισμό των τόκων με βάση έτος 360 ημερών αντί του ημερολογιακού έτους, αφορά συμβάσεις στεγαστικών δανείων (ΑΠ 1331/2012). Στη συνέχεια, εκδόθηκε η Οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Συμβουλίου της 23-4-2008 "για τις συμβάσεις καταναλωτικής πίστης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου", με βάση την οποία εκδόθηκε η ΚΥΑ ΖΙ-699/23-6-2010 των Υπουργών Οικονομικών - Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας - Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΦΕΚ Β/23-6-2017),

σκοπός της οποίας είναι, όπως κατά λέξη αναφέρεται στο πρώτο άρθρο της, "η ενσωμάτωση στην ελληνική νομοθεσία των διατάξεων της Οδηγίας 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Απριλίου 2008 για την προστασία των καταναλωτών στις συμβάσεις πίστωσης και την κατάργηση της οδηγίας 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου". Όσον αφορά στο πεδίο εφαρμογής της, στο άρθρο 2 της ανωτέρω ΚΥΑ ορίζεται, ότι οι διατάξεις αυτής εφαρμόζονται στις συμβάσεις πίστωσης, πλην όμως ρητά εξαιρούνται πολλές συμβάσεις, μεταξύ των οποίων και "οι συμβάσεις πίστωσης που αφορούν συνολικό ποσό πίστωσης μικρότερο των 200 ευρώ ή μεγαλύτερο των 75.000 ευρώ", ενώ σύμφωνα με το άρθρο 3, στο οποίο αναφέρονται οι ορισμοί, που ισχύουν για την εφαρμογή της εν λόγω ΚΥΑ, ως "καταναλωτής" θεωρείται "κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο, με τις δικαιπραξίες που καλύπτει η παρούσα απόφαση, επιδιώκει σκοπούς που δεν σχετίζονται με την εμπορική, επιχειρηματική ή επαγγελματική δραστηριότητά του". Εξάλλου, με το άρθρο 24 αυτής, καταργήθηκε από την έναρξης ισχύος της η κοινή υπουργική απόφαση Φ1?983/1991 (ΦΕΚ 172 Β'), όπως τροποποιήθηκε από τις κοινές υπουργικές αποφάσεις Φ1?5353/1994 (ΦΕΚ 947 Β') και Ζ1?178/2001 (ΦΕΚ 255 Β'). Από τις παραπάνω διατάξεις σαφώς προκύπτει ότι και η ανωτέρω ΚΥΑ αφορά μόνον καταναλωτικά δάνεια, με την προϋπόθεση μάλιστα οι σχετικές δικαιπραξίες να καλύπτονται από το πεδίο εφαρμογής αυτής, και όχι επαγγελματικά, όπως είναι σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 2 παρ. 6 του ν.2251/1994, που έχει τίτλο "προστασία καταναλωτών" όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του με το ν. 3587/2007, και έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, αφού η καταχρηστικότητα ενός Γ.Ο.Σ. κρίνεται σύμφωνα με το δίκαιο που ισχύει κατά το χρόνο που γίνεται η χρήση αυτού (Ολ.Α.Π. 15/2007), οι όροι που έχουν διαμορφωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις (γενικοί όροι των συναλλαγών) απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, ο δε καταχρηστικός χαρακτήρας γενικού όρου ενσωματωμένου σε σύμβαση κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της συμβάσεως ή άλλης συμβάσεως από την οποία αυτή εξαρτάται. Εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των Γ.Ο.Σ., συνεπεία διαταράξεως της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του ίδιου ως άνω άρθρου 2 παρατίθεται ενδεικτικός κατάλογος ειδικών καταχρηστικών Γ.Ο.Σ., θεωρουμένων κατ' αμάχητο τεκμήριο καταχρηστικών (ΑΠ 1463/2017). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' του ίδιου ως άνω ν. 2251/1994, ως καταναλωτής νοείται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ενώσεις προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα για τα οποία προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και τα οποία κάνουν χρήση των προϊόντων ή των υπηρεσιών αυτών, εφόσον αποτελούν τον τελικό αποδέκτη τους. Καταναλωτής είναι επίσης και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής

δραστηριότητος του. Ειδικότερα, καταναλωτής, σύμφωνα με την προαναφερομένη διάταξη του ν. 2251/1994, που είναι άξιος της σχετικής προστασίας του, είναι το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που αποκτά το προϊόν ή τις υπηρεσίες για ικανοποίηση όχι μόνο των ατομικών αλλά και των επαγγελματικών του αναγκών, αρκούντος απλώς και μόνον του γεγονότος ότι είναι ο τελικός αποδέκτης τούτων (ΑΠ 1738/2009, ΑΠ 16/2009, ΑΠ 989/2004). Τέτοιος δε τελικός αποδέκτης, και όχι ενδιάμεσος, είναι εκείνος, που αναλίσκει ή χρησιμοποιεί το πράγμα σύμφωνα με τον προορισμό του, χωρίς να έχει την πρόθεση να το μεταβιβάσει αυτούσιο ή ύστερα από επεξεργασία σε άλλους αγοραστές, καθώς και αυτός που χρησιμοποιεί ο ίδιος την υπηρεσία και δεν τη διοχετεύει σε τρίτους. Η ανωτέρω έννοια του καταναλωτή, κατά το ν. 2251/1994, αποσκοπεί στη διεύρυνση του υποκειμενικού πεδίου εφαρμογής των προστατευτικών κανόνων αυτού, διότι οι ορισμοί του προϊσχύσαντος ν. 1961/1991, που περιόριζαν την έννοια του καταναλωτή σε αυτόν που αποκτά προϊόντα ή υπηρεσίες για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών του αναγκών, απέκλειαν ευρύτατες κατηγορίες καταναλωτών. Στο πλαίσιο της ελληνικής εννόμου τάξεως, δεν έχουν θεσπισθεί ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις που να αφορούν αμέσως τις προϋποθέσεις και την έκταση του ελέγχου των ΓΟΣ τραπεζών. Δεδομένης όμως της διαρκούς επεκτάσεως των μαζικών συναλλαγών με συνέπεια τη συνηθέστατη προσχώρηση του ασθενέστερου οικονομικά μέρους σε μονομερώς διατυπωμένους όρους πρέπει να γίνει δεκτή η επέκταση της προστασίας του καταναλωτή και στις τραπεζικές συναλλαγές. Και τούτο διότι από την ευρεία, ως ανωτέρω, διατύπωση της διατάξεως του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' του ν. 2251/1994 δεν συνάγεται πρόθεση του νομοθέτη να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του νόμου τις συναλλαγές αυτές. Εξάλλου, οι συνήθεις τραπεζικές υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων και η χορήγηση δανείων και πιστώσεων, απευθύνονται πάντοτε στον τελικό τους αποδέκτη, διότι αναλώνονται με τη χρήση τους. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ως άνω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλίσκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιάμεσης προς περαιτέρω μεταβίβαση τους. Έτσι, υπάγονται στην προστασία του ν. 2251/1994 όχι μόνο οι τραπεζικές υπηρεσίες, που από τη φύση τους απευθύνονται σε ιδιώτες πελάτες για την εξυπηρέτηση προσωπικών τους αναγκών, αλλά και αυτές που απευθύνονται σε επαγγελματίες, όπως είναι η χορήγηση δανείων και πιστώσεων για την εξυπηρέτηση επαγγελματικών ή επιχειρηματικών αναγκών. Επιπροσθέτως, μέχρι την αντικατάσταση του ν. 2251/1994 με το ν. 3587/2007 δεν υπήρχε στην ελληνική έννομη τάξη ρύθμιση προστασίας ως καταναλωτή του εγγυητή γενικώς και ειδικότερα του εγγυητή επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου. Ωστόσο, λόγω του παρεπομένου χαρακτήρα της εγγυητικής συμβάσεως έναντι της κύριας οφειλής, κατ' άρθρο 847 Α.Κ., γινόταν δεκτό ότι, όταν ο πρωτοφειλέτης - δανειολήπτης επαγγελματικού ή επιχειρηματικού δανείου έχει την ιδιότητα του καταναλωτή ως τελικός αποδέκτης τούτου και τυγχάνει προστασίας του άνω νόμου, της ίδιας προστασίας πρέπει να τυγχάνει και ο εγγυητής αυτού, εφόσον η εγγύηση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο της

επιχειρηματικής ή επαγγελματικής δραστηριότητας του τελευταίου και τούτο διότι δεν δικαιολογείται δυσμενέστερη αντιμετώπιση του εγγυητή από τον πρωτοφειλέτη. Ήδη, όμως, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 περ. ββ του ίδιου ως άνω νόμου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 παρ. 5 του ν. 3587/2007, εντάσσεται ήδη ρητώς στο προστατευτικό πεδίο αυτού και κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που εγγυάται υπέρ καταναλωτή, εφόσον δεν ενεργεί στο πλαίσιο της επαγγελματικής ή επιχειρηματικής δραστηριότητας του (Ολ. ΑΠ 13/2015, ΑΠ 1463/2017). Περαιτέρω, ο Γ.Ο.Σ. που προβλέπει, ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθέτοντας τη μέση αντίληψη κατά το σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως, όσον αφορά τη σχέση παροχής και αντιπαροχής. Με το να υπολογίζεται το επιτόκιο σε έτος 360 ημερών, ο καταναλωτής, ο οποίος έχει τη δικαιολογημένη προσδοκία ότι το έτος, στο οποίο αναφέρεται η περίοδος εκτοκισμού, θα είναι το ημερολογιακό έτος 365 ημερών, δεν πληροφορείται το (πραγματικό) ετήσιο επιτόκιο, όπως αυτό θα έπρεπε να προσδιορίζεται σύμφωνα και με τη διάταξη του άρθρου 243 παρ.3 ΑΚ. Η δανειστρία τράπεζα διασπά με τον εν λόγω όρο, εντελώς τεχνητά και κατ' απόκλιση των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή, το χρονικό διάστημα (το έτος), στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργώντας έτσι μία πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή-δανειολήπτη, ο οποίος πλέον - όταν το επιτόκιο μιας ημέρας προσδιορίζεται με βάση έτος 360 ημερών - για κάθε ημέρα επιβαρύνεται με, κατά 1,3889% περισσότερο, τόκους, καθώς το επιτόκιο υποδιαιρείται για τον προσδιορισμό του τόκου προς 360 ημέρες, χωρίς αυτή, η επιπλέον επιβάρυνση να μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση κάποιου σύνθετου χαρακτήρα της παρεχόμενης υπηρεσίας ή από κάποιους εύλογους για τον καταναλωτή λόγους ή από κάποιο δικαιολογημένο ενδιαφέρον της Τράπεζας, ιδίως στη σύγχρονη εποχή, όπου τα ηλεκτρονικά μέσα προσφέρουν, χωρίς καμία πρόσθετη δυσχέρεια, τον επακριβή υπολογισμό των τόκων με έτος 365 ημερών. Άλλωστε το έτος των 365 ημερών ισχύει και εφαρμόζεται σήμερα, κατ' επιταγή της προαναφερόμενης κοινοτικής οδηγίας 2008/48/Ε.Κ., που ενσωματώθηκε στο εθνικό μας δίκαιο με την ΚΥΑ ΖΙ-699/23-6-2010 των Υπουργών Οικονομικών - Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας - Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΦΕΚ Β/23-6-2017) στην καταναλωτική πίστη, με τη στενή έννοια, ρύθμιση που δείχνει τη σημασία που απονέμει και ο κοινοτικός νομοθέτης για τον, κατ' αυτόν τον τρόπο, ακριβή προσδιορισμό του επιτοκίου (ΑΠ 430/2005). Τα ανωτέρω ουδόλως αναιρούνται από τη διάταξη του άρθρου 3 παρ.1 ν. 2842/2000 (περί αντικατάστασης της δραχμής με το ευρώ), σύμφωνα με την οποία οποιαδήποτε αναφορά στο διατραπεζικό επιτόκιο δανεισμού Αθηνών (Athibor) αντικαθίσταται αυτοδικαίως από αναφορά στο επιτόκιο Euribor, στο οποίο λαμβάνονται υπόψη ως βάση υπολογισμού των τόκων, οι πραγματικές ημέρες και το έτος 360 ημερών προσαρμοζόμενο κατά το λόγο 365 προς 360, αλλά ούτε και από την υπ' αριθμό 30/14-2-2000 (ΦΕΚ Α` 43/2000) πράξη του Συμβουλίου

Νομισματικής Πολιτικής σχετικά με τις υποχρεωτικές καταθέσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδας, αφού οι ανωτέρω διατάξεις δεν αφορούν τις σχέσεις μεταξύ τραπεζών και δανειοληπτών, οι οποίοι έχουν την ιδιότητα του καταναλωτή κατά την έννοια του άρθρου 1 παρ. 4 του ν. 2251/1994, και, συνεπώς, είναι άσχετες με την ανάγκη προστασίας των καταναλωτών ως ασθενέστερων διαπραγματευτικά μερών στο πλαίσιο των συναλλαγών τους με τις τράπεζες, δεδομένου ότι η πρώτη από τις ως άνω διατάξεις αναφέρεται στο επιτόκιο Euribor, το οποίο αποτελεί το μέσο όρο των επιτοκίων του διατραπεζικού δανεισμού στον χώρο της Ευρωζώνης, ο οποίος διαπιστώνεται ημερησίως από την ΕΚΤ επί τη βάση των ανακοινώσεων επιλεγμένων τραπεζών, ενώ η δεύτερη αναφέρεται στις υποχρεωτικές καταθέσεις των ελληνικών πιστωτικών ιδρυμάτων στην Τράπεζα της Ελλάδας, καταργώντας τη μέχρι τότε διάκριση μεταξύ εντόκου και ατόκου τμήματος των εν λόγω καταθέσεων, και όρισε ότι το επιτόκιο θα καθορίζεται με πράξη του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής, οι δε τόκοι θα λογίζονται με βάση το έτος των 360 ημερών και θα καταβάλλονται από την Τράπεζα της Ελλάδος στις καταθέτριες τράπεζες τη δεύτερη εργάσιμη ημέρα μετά το τέλος εκάστης περιόδου τήρησης. Σημειωτέον, πάντως, ότι η ευδοκίμηση, εν όλω η εν μέρει, του σχετικού λόγου της ανακοπής επιφέρει, όπως ήδη εκτέθηκε, μόνο τη μερική ακύρωση αυτής και συγκεκριμένα μόνο κατά το μέρος που η ακυρότητα του ΓΟΣ μειώνει το τελικό ποσό της οφειλής του ανακόπτοντος (ΑΠ 753/1995). Τέλος, κατά το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ ιδρύεται αναιρετικός λόγος, αν παραβιάσθηκε κανόνας ουσιαστικού δικαίου. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται αν δεν εφαρμοσθεί ενώ συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή αν εφαρμοσθεί ενώ δεν έπρεπε ή αν εφαρμοσθεί εσφαλμένως (ΟΛΑΠ11/2017, 7/2006, 4/2005). Στην προκείμενη περίπτωση, οι ανακόπτοντες με τον έβδομο λόγο της ανακοπής τους εκθέτουν ότι με όρο της ένδικης αρχικής σύμβασης, που αποτελεί γενικό όρο των συναλλαγών, συμφωνήθηκε ότι ο τόκος υπολογίζεται τοκαριθμικώς με βάση έτος 360 ημερών και ότι, ενόψει του όρου αυτού, η καθής υπολόγισε τους τόκους επί του οφειλόμενου κεφαλαίου με βάση το έτος διάρκειας 360 και όχι 365 ημερών, όπως όφειλε, με συνέπεια την παράνομη αύξηση των τόκων κατά ποσοστό 1,3889% ετησίως και, τελικώς, την επιβάρυνσή τους με επιπλέον ποσό τόκων 501.754 ευρώ, πλην, όμως, ο υπολογισμός αυτός είναι αντίθετος στις διατάξεις του άρθρου 2 παρ. 6 ν. 2251/1994, καθόσον ο ανωτέρω όρος προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, αφού ο καταναλωτής δεν πληροφορείται το πραγματικό ετήσιο επιτόκιο. Το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του απέρριψε τον πιο πάνω λόγο της ανακοπής ως μη νόμιμο, με την αιτιολογία ότι, υπό τα εκτιθέμενα, ο συγκεκριμένος συμβατικός όρος είναι νόμιμος κατ' άρθρο 3 παρ. 1 του ν. 2842/2000, καθόσον η ένδικη σύμβαση δεν υπάγεται στο πεδίο εφαρμογής της Οδηγίας 2008/48/ ΕΚ και της ΚΥΑ ΖΙ-699/2010 και "δεν πρόκειται εδώ για διαφορά από συναλλαγή πραγματοποιηθείσα με μέσα ηλεκτρονικής πληρωμής (κάρτα), αλλά για τοιαύτη από σύμβαση πιστώσεως μεταξύ τραπεζής και επαγγελματία". Ήδη με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως οι αναιρεσειόντες, επικαλούμενοι το άρθρο 559 αριθ.1 Κ.Πολ.Δ., αποδίδουν στο Εφετείο την πλημμέλεια ότι απορρίπτοντας τον ανωτέρω

λόγο της ανακοπής παραβίασε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 2 παρ.6 του ν. 2251/1994, σε συνδυασμό με την Κοινοτική Οδηγία 98/7/ΕΚ ενσωματωθείσα στο εθνικό δίκαιο με την Κ.Υ.Α. Ζ1-178/13-2-2001, και του άρθρου 243 παρ.3 Α.Κ., τις οποίες δεν εφάρμοσε αν και ήταν εφαρμοστέες στην προκείμενη περίπτωση. Ο λόγος αυτός α) κατά το μέρος που οι αναιρεσιόντες αποδίδουν στην προσβαλλόμενη απόφαση παραβίαση των διατάξεων της Κ.Υ.Α. Ζ1-178/13-2-2001, είναι αβάσιμος, διότι στηρίζεται επί εσφαλμένης προϋποθέσεως, καθόσον το Εφετείο δεν εφάρμοσε την πιο πάνω κοινή υπουργική απόφαση, αφού αυτή είχε καταργηθεί, αλλά την ΚΥΑ ΖΙ-699/23-6-2010, που εκδόθηκε προς ενσωμάτωση της Οδηγίας 2008/48/ ΕΚ, την οποία δεν παραβίασε, αλλά ορθά, κατά τις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν, ερμήνευσε και δεν εφάρμοσε στην υπό κρίση περίπτωση, αφού αφορά καταναλωτικά δάνεια και όχι τις τραπεζικές χορηγήσεις όπως η προκείμενη διαφορά, και β) κατά το μέρος που αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση παραβίαση του άρθρου 243 παρ.3 Α.Κ. είναι, επίσης, αβάσιμος, διότι και η διάταξη αυτή δεν έχει εφαρμογή στην υπό κρίση διαφορά, αφού με αυτήν ρυθμίζεται ο τρόπος υπολογισμού των προθεσμιών, ενώ με την προσβαλλόμενη δεν υπολογίσθηκε κάποια προθεσμία. Όμως, κατά τα λοιπά, το Εφετείο παραβίασε, με εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή, αφενός μεν τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 3 παρ.1 ν. 2842/2000 και της υπ' αριθμ. 30/14-2-2000 πράξης του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής, τις οποίες εφάρμοσε, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις εφαρμογής τους, αφετέρου δε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου του άρθρου 2 παρ. 6 και 7 του ν. 2251/1994, τις οποίες δεν εφάρμοσε, ενώ ήσαν εφαρμοστέες στην ένδικη υπόθεση.

Συνεπώς, κατά το μέρος αυτό, ο πρώτος λόγος αναίρεσης, από τον αριθ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι βάσιμος.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 806 Α.Κ. "Με τη σύμβαση του δανείου ο ένας από τους συμβαλλομένους μεταβιβάζει στον άλλον κατά κυριότητα χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα, και αυτός έχει υποχρέωση να αποδώσει άλλα πράγματα της ίδιας ποσότητας και ποιότητας". Εξάλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 της 1969/8-8-1991 ΠΔΤΕ, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του ν. 1266/1982 (ΦΕΚ 131 Α`/29-8-1991), "απαγορεύεται η είσπραξη προμήθειας στα δάνεια, των οποίων το επιτόκιο ορίζεται ελεύθερα από τα πιστωτικά ιδρύματα", ενώ κατά το κεφάλαιο ΣΤ εδ.α της 2501/31-10-2001 ΠΔΤΕ, που αντικατέστησε την ανωτέρω ΠΔΤΕ 1969/1991, δεν επιτρέπεται η είσπραξη οιασδήποτε προμήθειας στις πάσης φύσεως χορηγήσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων (ΑΠ 1331/2012). Κατ' εξαίρεση επιτρέπεται η είσπραξη i) προμήθειας, οργάνωσης και διαχείρισης προκειμένου περί κοινοπρακτικών δανείων, ii) προμήθειας αδρανείας επί των μη αναληφθέντων ποσών πιστώσεων, ανεξάρτητα από τη μορφή χορήγησής τους. Στην έννοια των πάσης φύσεως προμηθειών του παρόντος κεφαλαίου δεν εμπίπτουν οι αμοιβές για τις παρεχόμενες τυχόν ειδικές υπηρεσίες, εφάπαξ δαπάνες και τα έξοδα υπέρ τρίτων (π.χ. συμβολαιογραφικά έξοδα εκτίμησης και ελέγχου τίτλων ακινήτου, εγγραφής υποθήκης κλπ). Στην προκείμενη περίπτωση, οι ανακόπτοντες - αναιρεσιόντες με τον όγδοο λόγο της ανακοπής τους ισχυρίστηκαν ότι η καθής -

αναιρεσίβλητη τράπεζα τους επιβάρυνε, σύμφωνα με τον 5ο όρο της σύμβασης, με το ποσό των 54.900 ευρώ και με την αιτιολογία "έξοδα φακέλου ή ημερολογιακή χρέωση εξόδων", πλην όμως στην πραγματικότητα χρεώθηκαν, υπό την ως άνω αιτιολογία, με παράνομες προμήθειες. Με αυτό το περιεχόμενο ο λόγος ανακοπής είναι νόμιμος στηριζόμενος στις πιο πάνω διατάξεις. Το Εφετείο, όμως, απέρριψε τον ανωτέρω λόγο ανακοπής ως μη νόμιμο, διότι υπό τα εκτιθέμενα στην ανακοπή το παραπάνω ποσό "δεν αποτελούσε παράνομες προμήθειες αλλά πραγματικά έξοδα διαχείρισης (φακέλου)". Ωστόσο οι ανωτέρω αιτιολογίες δεν ανταποκρίνονται στο πραγματικό περιεχόμενο της ανακοπής, η εκτίμηση του περιεχομένου της οποίας, ως διαδικαστικού της δίκης εγγράφου, ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο κατά το άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ. Έτσι κρίνοντας το Εφετείο υπέπεσε στις πλημμέλειες του άρθρου 559 αρ.1, αρ.8 εδ. α και αρ.8 εδ. β Κ.Πολ.Δ. και ειδικότερα: α) παραβίασε τις ανωτέρω αναφερόμενες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις, δεχόμενο ότι δεν έχουν εφαρμογή στην προκείμενη περίπτωση, β) παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, ήτοι έλαβε υπόψη τον μη περιεχόμενο στην ανακοπή ισχυρισμό ότι οι ανακόπτοντες συνομολογούν ότι το πιο πάνω ποσό των 54.900 ευρώ αφορά πραγματικά έξοδα της αναιρεσίβλητης σχετικά με τη διαχείριση του οικείου φακέλου, και γ) παρά το νόμο δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης, ήτοι δεν έλαβε υπόψη τον πράγματι περιεχόμενο στο συγκεκριμένο λόγο ανακοπής ισχυρισμό ότι το ανωτέρω ποσό αποτελούσε παράνομες προμήθειες. Επομένως, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο, κατά τη νοηματική εκτίμηση του περιεχομένου του, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τις ανωτέρω πλημμέλειες, είναι βάσιμος. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, μετά την παραδοχή ως βασίμων των πρώτου και τετάρτου λόγων αναιρέσεως από τους αρ. 1 και 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που αναφέρθηκε (έρευνα των εβδόμου και ογδόου λόγων της ανακοπής), στη συνέχεια δε, πρέπει κατά την παρ. 3 του άρθρ. 580 ΚΠολΔ να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο δικαστήριο που δίκασε, συντιθέμενο από άλλον δικαστή, εκτός εκείνου που εξέδωσε την αναιρούμενη απόφαση (άρθρο 580 παρ. 3 ΚΠολΔ). Τα δικαστικά έξοδα των αναιρεσειόντων, που κατέθεσαν προτάσεις, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της αναιρεσίβλητης και της αυτοτελώς υπέρ αυτής προσθέτως παρεμβαίνουσας λόγω της ήττας τους (άρθρα 176, 180 παρ. 1, 182 παρ. 3 και 183 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό. Τέλος, πρέπει να διαταχθεί κατά την παρ. 3 του άρθρου 495 ΚΠολΔ η απόδοση στους αναιρεσείοντες του καταβληθέντος από αυτούς για το παραδεκτό της αίτησης παραβόλου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν μέρει την υπ' αριθ. 1115/2017 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο δικαστήριο, το οποίο θα συγκροτηθεί από άλλο δικαστή, εκτός εκείνου που εξέδωσε την αναιρούμενη απόφαση.

Διατάσσει την απόδοση στους αναιρεσιόντες του καταβληθέντος από αυτούς παραβόλου. Και
Επιβάλλει στην αναιρεσίβλητη και την αυτοτελώς υπέρ αυτής παρεμβαίνουσα τη δικαστική δαπάνη των αναιρεσιόντων, την οποία ορίζει σε δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 29 Ιανουαρίου 2019.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 28 Μαρτίου 2019.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΜΑΚΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΝ Δ.Δ

ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΚΗ
ΕΡΜΗΝΕΙΑ-ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΟΜΟΡΑΜΑ.ΝΤ